

igen at gøre sin Veninde i Breslau et Besøg, — der var Ingen, der kunde blive klog paa hende eller paa hendes Planer.

Der var i hvert Fald kun een, der forstod en lille Smule; det var Rosalie. Hun, som havde sit Værelse ved Siden af Jakobes, vaagnede en Nat og hørte Hulken derinde fra; og da hun mente, at Jakobe kunde være bleven syg, skyndte hun sig at staa op. Men hun fandt Døren laaset, og Jakobe vilde ikke lukke hende ind. Den næste Morgen forklarede Jakobe, at hun havde haft Tandpine. Men Rosalie var ikke længer noget Barn. Hun var selv begyndt at jage i Kærlighedens hemmelighedsfulde Vildskov, ledet paa Vej af Nannys Fodspor. Hun havde endog haft Held til allerede at nedlægge et Bytte. Kandidat Balling havde for noget siden erklæret hende sin Kærlighed; og det morede hende nu at lade uforstaaende og se det lange Literaturværk pines af Frygt og Uvished. —

Hvad der gjorde Jakobes Sind saa fortvivlet nedtrykt, at hun undertiden tænkte paa at tage Livet af sig, var navnlig det, at hun ikke kunde bestemme sig til et endeligt Brud med Per. Endda hun forlængst havde forstaaet, hvorhen det hele bar, og skønt hun ogsaa godt anede, at der var en Kvinde med i Spillet, opsatte hun Afgørelsen fra Dag til Dag. Saa nedværdigende var Kærligheden! Saa skamløs var den Følelse, hun havde holdt for Livets helligste!

Det var hende under alt dette en Trøst, ja lidt af en Oprejsning, at hun ikke havde faaet betroet Per sin Tilstand. Sin dyreste Hemmelighed havde hun ikke udleveret ham. I sin Moderlighed vilde hun forblive ukrænket. Hun skulde forskaanes